

Jednom davno...

Luciana Sandroni

Jednom davno živjela je jedna... princeza?

Ne.

Bila jednom jedna knjižnica! I bila jednom jedna djevojčica, a zvala se Lucija. I Lucija je došla u knjižnicu. Prvi put. Hodala je polako, vrlo polako, vukući ogroman ruksak na kotačima. I gledala je Lucija s divljenjem sve oko sebe: police, pa opet police... puno polica prepunih knjiga... stolove, stolce, raznobojne jastuke, crteže i plakate na zidovima.

„I ja sam donijela crtež.“ – rekla je sramežljivo knjižničarki.

„Prekrasno, Lucija!“ – knjižničarka je uzela crtež s divljenjem.

„Dok čekaš da ti napravim člansku iskaznicu, izaberi jednu knjigu koju ćeš posuditi i odnijeti kući.“

„Samo jednu???“ – pitala je Lucija razočarano.

Iznenada je zazvonio telefon i knjižničarka je ostavila djevojčicu samu s tim teškim zadatkom – izabrati samo jednu knjigu, samo jednu u tom moru knjiga.

Vukući ruksak, Lucija je krenula u potragu. Tražila je i tražila... sve dok ju nije našla. Svoju omiljenu: Snjeguljicu! Bila je to tvrdo ukoričena slikovnica prepuna prekrasnih ilustracija. Sa slikovnicom u jednoj ruci, a drugom i dalje vukući ruksak, baš kad je htjela reći knjižničarki da je potrazi kraj, osjetila je tapšanje po ramenu. Skoro je pala na leđa od iznenađenja. Pred njom je stajao nitko drugi nego Mačak u čizmama sa svojom knjigom u rukama ili bolje reći u šapama.

„Kako si, kako si?“ – pitao je mačak, „Zar nisi pročitala već sve knjige o princezama? Ne bi li radije posudila moju knjigu Mačak u čizmama, koja je puuuuno zabavnija?“

Lucija je raširila oči u čudu, ne mogavši reći ni slovo, a kamoli riječ.

„Što je? Maca ti je popala jezik?“ – šalio se mačak.

„Ti si stvarno Mačak u čizmama???“ – napokon se odvažila.

„Naravno da sam ja, glavom i bradom, zapravo brkovima! Povedi me kući i saznat ćeš sve o meni i Markizu od Karabasa.“

Potpuno zbunjena, Lucija je samo potvrdno kimnula glavom.

Mačak u čizmama se onda u čarobnom skoku vratio u knjigu i baš kad je Lucija htjela konačno krenuti, osjetila je ponovno tapšanje po ramenu. Bila je to ona:

„Lica bijela kao snijeg, obraza rumenih kao ruža, kose crne kao ugljen. Znaš li tko je to?“

„Snjeguljica!?“ – uskliknula je Lucija u šoku.

„Povedi me sa sobom. Ova knjiga,“ – rekla je Snjeguljica – „prava je priča braće Grimm.“

I taman kad je djevojčica htjela promijeniti knjigu, oglasio se Mačak u čizmama, prilično ljut:

„Snjeguljice, Lucija je već odlučila, a ti se lijepo vrati svojoj šestorici patuljaka.“

„Sedam ih je! I Lucija još ništa nije odlučila!“ – odbrusila je Snjeguljica pocrvenjevi.

Zatim se i Snjeguljica i Mačak zagledaju u Lucijino lice, čekajući nestrpljivo odgovor.

„Ne mogu se odlučiti. Želim obje knjige.“ – bespomoćno je zavapila Lucija.

A onda se potpuno neočekivano dogodila vrlo, vrlo neobična stvar: iz svih su knjiga počeli izlaziti likovi: Pepeljuga, Crvenkapica, Uspavana ljepotica, pa čak i Cvilidreta. I prave princeze i pravi junaci, a svi su molili isto: „Povedi mene, povedi mene!“

„Meni samo treba krevet za mali odmor!“ – rekla je Uspavana ljepotica, zijevajući.

„Mali odmor od samo sto godina!“ – rugao se Mačak u čizmama.

„Ne mogu čistiti tvoju kuću“ – oglasila se Pepeljuga – „na večer imam zabavu u dvorcu kod...“

„...Princa!“ – završili su rečenicu svi uglas.

„Imam kolača i vina. Tko želi?“ – pitala je Crvenkapica pružajući košaricu.

Pojavili su se i novi likovi: Ružno pače, Djevojčica sa šibicama, Kositretni vojnik i Balerina.

„Lucija, možemo li mi s tobom? Mi smo junaci Andersenovih priča.“ – pitalo je Ružno pače, koje zapravo uopće nije bilo ružno.

„Tvoja kuća je topla?“ – zanimalo je Djevojčicu sa šibicama.

„Auuuu... Ako imaš kamin, mi ćemo radije ostati ovdje!“ – zaključio je Kositretni vojnik.

Iznenada, u cijeloj toj gužvi pojavio se i ogromni, dlakavi vuk, iskezivši oštre zube: „Veliki, zločesti vuk!“

„Zašto imaš tako velika usta?“ – pitala je u strahu Crvenkapica.

„Ja ću te zaštititi!“ – ponudio se hrabro Kositretni vojnik.

A onda je veliki, zločesti vuk otvorio svoja veeeelika usta i ... sve ih progutao?...

Neeee. Samo je umorno zijevnuo i mirno rekao:

„Smirite se. Došao sam vam nešto predložiti. Lucija može uzeti ovu lijepu slikovnicu Snjeguljicu, a mi svi zajedno možemo uskočiti u njezin ruksak. Ima u njemu mjesta za sve.“

Prijedlog je jednoglasno prihvaćen kao jedan jako dobar prijedlog.

„Možemo li?“ – upitala je Djevojčica sa šibicama, tresući se od hladnoće.

„U redu.“ – složila se Lucija i otvorila ruksak, u koji su zatim redom počeli uskakati bajkoviti junaci, umjesto da se vrte u svoje knjige. Jedino je Pepeljuga malo prigovarala:

„Princeze imaju prednost!“

Ruksak je bio napunjen u trenu i teži no ikad. Nevjerojatno kako teški likovi mogu biti.

Lucija je zatim odnijela Snjeguljicu knjižničarki na upis i vratila se kući, jako, jako sretna.

„Došla si, zlato?“ – pitala je mama.

„Došli smo!“ – odgovorila je Lucija, zagonetno se smješkajući.

